

bare i sin Handling, medens man derimod, hvor der som her tales om Overtrædelse af Politifogtningen, altsaa om mindre Forseelser, der gaar ud paa Brud af den offentlige Orden, erklærer ubetinget Børn imellem 10 og 15 Aar for strafbare. Det forekommer mig at være en saa stor Modsigelse, at den absolut maa forandres, og naar man tager Hensyn til, hvilke Forseelser eller Brud paa den offentlige Orden der kan være Gjenstand for en offentlig Politisag, saa finder jeg, at det dog er formeget, at man skulde gjøre det muligt, at Fængsel eller offentlig Straf af Niis skulde kunne anvendes paa Børn under 15 Aar for Handlinger, hvorfor den Børne eller den, der er over 15 Aar, i Reglen kun kan blive anseet med en Mulct. Jeg troer derfor, at det ialtfald maa gjøres til en ubetinget Ret for det vedkommende Barns Forældre eller Bærge at fordrø, at Straffen skal indskrænkes til en Nevselse i Hjemmet fra Forældrenes eller Bærgens Side, og at det derimod ikke maa være afhængigt af Politimesterens Skøn, om Saadant kan tilstedes. Jeg skal imidlertid, som sagt, i det Væsentlige henholde mig til de Udtalelser om dette Punkt, som vi nylig hørte. Derimod er der med Hensyn til Bestemmelserne i det tredje Afsnit nogle Bemærkninger, som jeg kunde ønske at fremhæve. Saaledes som Udsættelsen ligger for, synes det mig, at man ved den første Gjennemlæsning let faaer det Indtryk, som om Bestemmelserne navnlig i § 14, om hvorledes der skal forholde sig i visse Tilfælde, væsentlig kun angaar Overtrædelser af Politivedtægten; men Meningen maa dog være den, at disse Bestemmelser blive anvendelige i alle offentlige Politisager, og at iøvrigt de tidligere gjældende Regler med de Indskrænkninger, som indeholdes her i Lovforslaget, om offentlige Politisagers Behandling, blive anvendelige paa alle Overtrædelser af Politivedtægten's Bestemmelser. Jeg troer derfor, at det vilde være hensigtsmæssigt, om dette Afsnit af Loven indeholdt en udtrykkelig Bestemmelse om, at med de Forandringer, der findes i dette Afsnit, vedblive de tidligere gjældende Regler for offentlige Politisagers Behandling fremdeles at være gjældende. Der er i § 14 indført, om jeg saa maa sige, en ny Slags Straf eller givet en

ny Myndighed for Politimesteren, nemlig at denne kan afslutte en offentlig Sag ved at give den Tiltalte en Advarsel, naar han ikke finder, at der er Grund til at gaar videre. Det maa erindres, at denne Bestemmelse vil komme til at gjælde ikke blot i Spørgsmaal om Politivedtægterne, men i det Hele i offentlige Politisager. Men skjøndt det her fremtræder som en Lettelse, om jeg saa maa sige, imod Tiltalte, at Politimesteren saaledes kan afgjøre Sagen ved en Advarsel, saa kan jeg dog tænke mig mange Tilfælde, hvor Tiltalte ikke vil være fornøjet med, at Politimesteren saaledes slutter Sagen med en Advarsel. Jeg kan tænke mig Tilfælde, naar der er Spørgsmaal om Overtrædelse af en eller anden Bestemmelse i Politivedtægten, hvor den Tiltalte ønsker, at Sagen skal afgjøres ved Dom, at han ikke vil lade sig nøie med, at Sagen afgjøres ved en Advarsel, men hellere, da han jo ikke har Udgang til ved Appel at værge sig imod Advarsel, vil have en Dom for derefter at kunne appellere Dommen, naar han troer at være bleven urigtigt dømt. Jeg troer derfor, at der maatte skee en Tilføjning i Loven om, at Sagen ikke kan afgjøres ved en Advarsel, men maa afgjøres ved Dom, naar Tiltalte udtrykkelig forlanger det; og hvis Politimesteren saa i Henhold til Lovens Bestemmelse skal ansees bemyndiget til at lade Dommen lyde paa en Advarsel, troer jeg, at der maatte indrømmes Tiltalte en ubetinget Ret til at faae en saadan Sag appelleret. I det jeg taler om Appel, skal jeg gjøre opmærksom paa, at i Henhold til de bestaaende Lovbestemmelser finder jo Appel i offentlige Politisager Sted paa samme Maade som i Justitsager, eller paa en Maade, der gjør det langt lettere for Tiltalte at faae Sagen appelleret, end naar den skal appelleres som civil Sag. Der er imidlertid, synes det mig, i den senere Tid's Praxis en Tendens, der gaar i den Retning, at ikke i alle Tilfælde, hvor Dommen i en offentlig Politisag lyder paa et saadant Ansvar, at den kan appelleres, og den Tiltalte ønsker at appellere Sagen, han da kan faae Appellen iværksat paa den lette og billige Maade, som er foreskrevet for offentlige Sager, men at Tiltalte da kun kan appellere Sagen i den civile Pro-